

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่าง
ลูกคนแรกและลูกคนอื่น ๆ ทั้งเพศชายและหญิง ผลการวิจัยจะได้อภิปรายตามสมมุติฐานที่
ตั้งไว้ ดังต่อไปนี้

สมมุติฐานที่ ๑ ลูกคนโตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกคนอื่น ๆ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ๒ ชั้น พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
ลูกคนโตสูงกว่าของลูกคนอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ซึ่งตรงตามสมมุติฐานที่ตั้ง
ไว้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของแซมซันและแฮนคอค (Sampson and Hancock,
1967) ซึ่งศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาจำนวน ๒๔๑ คน คะแนนจากแบบสอบ EPPS แสดง
ให้เห็นว่าลูกคนแรกมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าลูกคนอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ($p < .00๑$)^๑
ข้อค้นพบนี้เป็นสิ่งสนับสนุนผลการศึกษาของแซมซัน (Sampson) ซึ่งศึกษาไว้เมื่อปี ค.ศ.
๑๙๖๒ พบว่า ลูกคนโตมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าลูกคนอื่น ๆ เช่นกัน^๒ นอกจากนี้
ยังมีผลงานวิจัยของ อาดัมส์และฟิลลิปส์ (Adams and Phillips, 1972) ซึ่งได้ทำการ
ศึกษาระยะยาว ๒ ปี กับเด็กประถมศึกษา ๓๗๐ คน เพื่อศึกษาความแตกต่างด้านแรงจูงใจ

^๑ Sampson and Hancock, "An Examination of the Relationship
Between Ordinal Position Personality, and Conformity," p.398.

^๒ Ibid.

สัมฤทธิ์ผล และสติปัญญาระหว่างลูกคนโตและลูกคนอื่น ๆ พบว่า ลูกคนโตมีแรงจูงใจสูงกว่าลูกคนอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๑ และผลเช่นเดียวกันนี้ได้ถูกค้นพบจากการศึกษานักเรียนระดับ ๑๐-๑๒ จากโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จำนวน ๒๕๒๓ คน ซึ่งศึกษาโดย แกลส นิวลิ่งเจอร์และบริม (Glass, Neulinger and Brim, 1974) ผลปรากฏว่าลูกคนโตและลูกคนเดียวได้คะแนนสูงกว่าลูกคนอื่น ๆ ในด้านความคาดหวังทางการศึกษา ($p < .๐๓$)^๒ จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วทั้งสิ้น ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของลำดับการเกิดที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การที่ลูกคนโตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าลูกคนอื่น ๆ นั้น เป็นผลเนื่องมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ที่ให้กับลูกคนโตแตกต่างไปจากลูกคนอื่น ๆ กล่าวคือลูกคนโตเกิดขึ้นมาท่ามกลางแวดวงของพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่ ดังนั้นลูกคนโตจึงยึดถือผู้ใหญ่รอบตัวเป็นแบบอย่าง พ่อแม่ของลูกคนโตมักจะคาดหวังความสามารถของลูกไว้สูง และพยายามตั้งมาตรฐานการกระทำของลูกอยู่ในขั้นสูงเสมอ ลูกคนโตซึ่งใกล้ชิดกับพ่อแม่มากกว่าน้อง ๆ จะยึดเอาความคาดหวังของพ่อแม่มาเป็นมาตรฐานแห่งความสามารถของตน ส่วนลูกคนอื่น ๆ นั้น มีพี่เป็นแบบอย่าง เขาได้ยึดถือพี่ซึ่งมีความสามารถไม่เท่ากับพ่อแม่เป็นแบบอย่างมาตรฐานของเขา ดังนั้นจึงทำให้มาตรฐานของลูกคนอื่น ๆ ต่ำกว่าลูกคนโตซึ่งมีความคาดหวังของพ่อแม่เป็นมาตรฐาน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นผลให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของลูกคนโตสูงกว่าลูกคนอื่น ๆ

สมมติฐานที่ ๒ ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเพศชายและหญิงที่อยู่ในลำดับการเกิดเดียวกันไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเพศชายและหญิง ทั้งของลูกคนโตและของลูกคนอื่น ๆ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน

^๑ Adams and Phillips, "Motivational and Achievement Different Among Children of Various Ordinal Birth Position," p.155.

^๒ Glass, Neulinger and Brim, "Birth Order, Verbal Intelligence and Educational Aspiration," p.807.

ที่ตั้งไว้ ข้อค้นพบนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของเฟื่อนพันธ์ โกกนท ซึ่งศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕^๑ ซึ่งตรงข้ามกับผลการวิจัยของเชลล์ (Shell, 1967) พบว่าเพศไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์^๒ นอกจากนี้ มลริกา สุวรรณมาลัย ศึกษาเด็กวัยรุ่นไทยจำนวน ๖๗๔ คน พบว่า นักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่ต่างกับนักเรียนหญิงที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕^๓ เช่นเดียวกับ ราไพทพย ธีรนิติ ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จากวิทยาลัยครู ๓ แห่ง พบว่า ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๔ เหตุที่ไม่พบความแตกต่างในด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างชายและหญิง อาจจะเป็นเพราะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งผู้หญิงมักจะไม่ใคร่ได้รับการศึกษาในระดับสูง ได้รับคำสั่งสอนให้สงบ สุขุม เยือกเย็น แต่ปัจจุบันนี้สังคมยอมรับสิทธิสตรีมากขึ้น ครอบครัวและสังคมมองเห็นความสามารถของผู้หญิงมากขึ้น พ่อแม่ส่วนใหญ่ส่งเสริมให้ลูกสาวได้รับการศึกษาทัดเทียมลูกชาย ผู้หญิงจึงได้แสดงความสามารถในการทำประโยชน์ให้กับครอบครัว

^๑ เฟื่อนพันธ์ โกกนท, "ความสัมพันธ์ระหว่างความกังวลใจกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา" หน้า ๒๙.

^๒ Leon Gene Shell, "Achievement Motivation in Elementary School Children," Dissertation Abstracts 27 (1967) : 2409-A.

^๓ มลริกา สุวรรณมาลัย, "ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์" (วิทยานิพนธ์ปริญตมาหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๖๙.

^๔ ราไพทพย ธีรนิติ, "ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน" หน้า ๒๖.

และสังคมมากขึ้น สิ่งเหล่านี้จึงอาจนับได้ว่าเป็นเหตุให้เพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่
ต่างกับเพศชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มตัวอย่าง
ที่อยู่ในลำดับการเกิดเดียวกัน สภาพการอบรมเลี้ยงดูคล้ายคลึงกันมากกว่ากลุ่มตัวอย่างของ
การวิจัยครั้งก่อน ๆ ดังนั้นจึงทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างเพศหญิงและชายไม่แตกต่าง
กัน อย่างมีนัยสำคัญ